

hvad der skal gøres med de løbende og til den Tid udløbende Privilegier. Jeg haaber, at vi skulle kunne faa faste Regler. Skulde det glippe — det er jo en Mulighed —, haaber jeg, at vi paa den anden Side til den Tid maa have en Finansminister, der vil være i Stand til at fremtvinge det, der har været Hovedsagen, og som jeg glæder mig over er Hovedsagen baade for dette høje Ting og det andet høje Ting, nemlig Ensartethed ved ikke at lade enkelte blive ved at løbe paa Privilegier, som andre Institutioner ikke kunne opnaa. Jeg synes, at den Forandring, som er sket, naar alt kommer til alt, er værst for den til den Tid siddende — forhaabentlig den nuværende — Finansminister, thi det forekommer mig, at han kan komme under et ret betydeligt Pres fra Pengeinstitutioners Side, som eventuelt ville miste deres Privilegier. Men han har i sin Magt — og jeg haaber, han benytter sin Magt dertil — at fremtvinge Lighed, og det er Hovedsagen.

Jeg skal saa til Slutning kun omtale den ganske korte § 158, hvori der er indsat en Bestemmelse om, at det foreliggende Lovforslag skal revideres i 1918. Jeg glæder mig over denne Bestemmelse, som her er kommen ind. Den falder fuldstændig i Traad med det, vi fra alle Sider vare enige om under Sagens Behandling her i Tinget, nemlig at en Del af de Bestemmelser, som nu gennemføres tvunget af økonomiske Omstændigheder, vare af en saadan Natur, at vi snarest muligt vilde se at komme bort fra dem igen. Der var ikke hernede blevet sat en positiv Bestemmelse ind om, at Loven skulde revideres til et vist bestemt Tidspunkt. Jeg forstaar for Resten ikke, at ikke en eller anden af os har haft denne Idé, da vi jo sikkert alle vare enige om, at vi vilde fremtvinge en Revision. Nu har Landstinget sat en Bestemmelse ind om, at Revision skal finde Sted 1918, og dette hilser jeg derfor med Glæde.

Med disse Ord skal jeg anbefale det høje Ting at stemme for Forslaget, som det nu foreligger oversendt fra Landstinget.

N. C. Christensen: Den Skikkelse, som det foreliggende Lovforslag har faaet i Landstinget, har ikke gjort det mere tiltalende, end det var, da det forlod dette Ting. Der er ganske vist indført enkelte Forbedringer, men til Gengæld er der indført forøgede Afgifter, som ere lagte paa den Del af Befolkningen, der har daarlig

eller ingen Evne til at bære dem. Det fremgaar ogsaa af de Betænkninger, der i Landstinget ere afgivne saavel om dette Lovforslag som om det følgende, at man har været klar over, at disse Love ikke vilde blive modtagne med Glæde ude i Befolkningen. Man siger, at Befolkningen har ventet i Aarevis, og med Rette, at der vilde finde en Nedsættelse Sted af disse Afgifter, men i Stedet for ender det med, at man nu forhøjer dem, saa at man kommer til at trække forøgede Afgifter paa henvend 3 Mill. Kr. ud af Befolkningens Lommer.

Det er indlysende, at man maatte være forberedt paa, at det ikke vilde møde særlig Velvillie ude i Befolkningen, at man skuffede den i den Grad, men man anfører som Forsvar derfor, at det er den haarde Nød, skabt ved den økonomiske Situation, som bevirker, at man maa gaa til en Forhøjelse i Stedet for til en Nedsættelse. Ja, man har administreret paa en saadan Maade, navnlig ved Gang efter Gang, Aar efter Aar at forhøje Militærudgifterne, at vi ere bragte i en Nødstilstand, der gør det nødvendigt at skaffe flere Penge til Veje, og naar man har valgt blandt andet at forhøje Stempelafgifterne og forhøje dem saaledes, at man lægger en væsentlig Del af dem paa de mindre bemidlede, faa vi ogsaa en Forklaring af, hvorfor man netop vælger den Vej. I Landstingets Betænkning siges der af et Flertal: „Den almindelige Erfaring, der er indvunden for Forbrugsafgifternes Vedkommende, viser, at selv en ringe Skat paa almindeligt Forbrug giver et ganske anderledes stort Udbytte end en større Afgift paa et mindre Forbrug. Det maa heller ikke overses, at Stempelskattens Opkrævning volder Staten meget ringe Ulejlighed og Udgift, selv hvor der er Tale om mange smaa Beløb“. Ja, det vide vi godt, at det har alle Dage været Højres Ideal at faa en Afgift, der indgaar uden at volde megen Ulejlighed og hviler paa de mange smaa Indkomster, fordi det er den eneste Maade, hvorpaa man kan faa et stort Beløb ind, uden at man kommer til at ramme de store Formuer og Indkomster. Altsaa, at dette Forslag i Virkeligheden har været tiltalende for Flertallet af de Herrer i det andet Ting, er ret naturligt. Men er det naturligt, at det har været tiltalende i det andet Ting, for de Herrer, som repræsenterer de store Besiddelser, de store Formuer og store Indkomster, saa forekommer det mig ogsaa at være indlysende, at